

POSLEDNÍ PANÍ
PARRISHOVÁ

LIV CONSTANTINE

Kniha
Zlín

Poslední paní Parrishová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Liv Constantine
Poslední paní Parrishová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Identita
Luxus
Ponižování
Želvy
Důvěrnice
Zlín

POSLEDNÍ PANÍ PARRISHOVÁ

LIV CONSTANTINE

Kniha
Zlín

Lynnino věnování:
Pro Lynn, z příliš jasných důvodů,
než abych se o nich zmiňovala

Valeriino věnování:
Colinovi, díky němuž je to všechno možné

ČÁST PRVNÍ

AMBER

KAPITOLA PRVNÍ

Amber Pattersonovou unavovalo zůstat neviditelná. Dlouhé tři měsíce chodila denně do fitcentra a pozorovala bohaté paničky, jak se drou kvůli jedinému, na čem jim záleželo – svému vzhledu. Staraly se jenom samy o sebe, nikdo jiný je nezajímal. Amber by vsadila poslední dolar na to, že na ulici by ji žádná z nich nepoznala. A to ji každý den měly kousíček od sebe. Považovaly ji za součást inventáře, nedůležitou věc, jež si nezaslouží jejich pozornost. Bylo jí to jedno, nezáleželo jí na nich. Do posilovny a k tomuto rotopedu se v osm ráno vláčela z úplně jiného důvodu.

Tě rutiny měla plné zuby. Den co den cvičila jako šílená a vyčkávala na vhodný okamžik k dalšímu tahu. Koutkem oka zahlédla, jak si na pedály sousedního rotopedu stouply zlaté tenisky Nike. Narovнала ramena a předstírala, že se začetla do časopisu, který záměrně položila na madla svého stroje. Otočila se a stydlivě se usmála na nádhernou ženu vedle sebe. Ta na ni zdvořile kývla. Amber sáhla po láhvi s vodou a úmyslně došlápla na rám rotopedu. Podklouzla jí noha. Časopis spadl na podlahu a přistál pod pedálem sousedčina zařízení.

„Ježkovy oči, moc se omlouvám,“ vyhrkla a zrudla.

Než ho stihla sebrat, žena přestala šlapat, časopis vzala a podala ho Amber. Svraštila přitom obočí.

„Vy čtete *is*?“ zeptala se.

„Ano. Vydává ho britská Nadace pro cystickou fibrózu a vychází dvakrát ročně. Vy ho znáte?“

„Ano. Jste zdravotnice?“ zeptala se žena.

Amber sklopila zrak, ale za chvíli se na sousedku znovu podívala. „Ne. Moje mladší sestra měla cystickou fibrózu.“ Její slova zůstala viset ve vzduchu.

„Odpusťte mi moji neomalenost. Neměla jsem se ptát,“ odpověděla žena a vrátila se na rotoped.

Amber zavrtěla hlavou. „Nic se nestalo. Znáte někoho s cystickou fibrózou?“

V ženiných očích se objevila bolest. Podívala se na Amber a odpověděla: „Svoji sestru. Před dvaceti lety jsem ji ztratila.“

„To mě moc mrzí. Kolik jí bylo?“

„Teprve šestnáct. Byla o dva roky mladší než já.“

„Charlene měla čtrnáct.“ Amber zpomalila a hřbetem ruky si otřela oči. Musela zapojit veškeré herecké umění, aby dokázala plakat nad sourozencem, který nikdy neexistoval. Její tři sestry byly naživu a měly se dobře, jenom s nimi dva roky nepromluvila.

Žena přestala šlapat. „Jste v pořádku?“ zeptala se.

Amber popotáhla a pokrčila rameny. „I po těch letech je to pro mě moc těžké.“

Žena se na ni dlouze zadívala, jako by se pokoušela učinit rozhodnutí. Potom jí podala ruku.

„Jsem Daphne Parrishová. Co kdybychom šly někam na kávu?“

„Opravdu? Nechci vás odvádět od cvičení.“

Daphne přikývla. „Opravdu. Moc ráda bych si s vámi popovídala.“

Amber se na ni usmála a doufala, že je v jejím obličeji znát vděk. Sestoupila z rotopedu. „To zní skvěle.“ Potřásla podanou rukou a řekla: „Jsem Amber Pattersonová. Moc ráda vás poznávám.“

Amber večer ležela v bublinkové koupeli, pila víno a prohlížela si fotografii v časopisu Entrepreneur. Usmála se, časopis odložila a zavřela oči. Opřela si hlavu o okraj vany a pocítila velké uspokojení z toho, jak hezky se jí dnes všechno povedlo. Původně očekávala, že se to potáhne mnohem déle, ale Daphne jí usnadnila situaci. Nejdříve si krátce popovídaly u kávy a pak se dostaly k tomu, proč se Daphne začala o Amber zajímat.

„Člověk, který nemá zkušenost s cystickou fibrózou, to nemůže pochopit,“ řekla Daphne a v modrých očích jí zablesklo. „Julii jsem nepovažovala za přítěž, i když na střední škole mi kamarádky zakazovaly brát ji mezi ně. Nechápal, že nevím, jestli najednou nebude muset do nemocnice nebo jestli se odamtud vrátí živá. Moc jsem si vážila každé chvíle, kterou jsem s ní strávila.“

Amber se naklonila nad stůl a ze všech sil předstírala, že ji Daphneina slova zajímají. Přitom v duchu počítala, kolik mohly stát dohromady diamantové náušnice, jednořadý diamantový náramek a prsten s obrovským diamantem, který měla na opáleném, dokonale upraveném prstu. Na těle s konfekční velikostí 36 nosila minimálně sto tisíc dolarů, a přitom fňukala kvůli svému smutnému dětství. Amber potlačila zívnutí a usmála se na Daphne sevřenými rty.

„Já to znám. Častokrát jsem místo školy zůstala s Charlene doma, aby máma mohla jít do práce. Málem ji vyhodili,

protože si pořád brala volno. Nepřipadalo v úvahu, aby přestala platit zdravotní pojištění.“ Měla radost, že dokázala tak snadno zalhat.

„Hrůza,“ řekla Daphne. „To je další důvod, proč je pro mě moje nadace tak důležitá. Poskytujeme finanční pomoc rodinám, které si nemohou dovolit potřebnou péči. Je to důležitá část poslání Úsměvu pro Julii.“

Amber předstírala údiv. „Úsměv pro Julii je *vaše* nadace? Opravdu? Vím o ní úplně všechno. Celé roky si čtu o vaší práci. Moc vás obdivuju.“

Daphne přikývla. „Založila jsem ji hned po vysoké škole. Naším prvním sponzorem byl můj manžel.“ Trochu rozpačitě se usmála. „Tak jsme se seznámili.“

„Nepřipravujete náhodou velkou dobročinnou akci?“

„Vlastně ano. Bude až za několik měsíců, ale i tak máme hodně práce. Co kdyby... Ale ne, nic.“

„Copak?“ naléhala Amber.

„Jenom mě napadlo, jestli byste nám nechtěla pomoci. Bylo by hezké mít někoho, kdo chápe...“

„Moc ráda vám jakkoli pomůžu,“ přerušila ji Amber. „Moc peněz nemám, ale můžu vám stoprocentně věnovat čas. To, co děláte, je moc důležité. Když si představím, kolika lidem pomůžete...“ Kousla se do rtu a rychle zamrkala, aby zahнала slzy.

Daphne se usmála. „Skvělé.“ Vytáhla vizitku s ozdobně napsaným jménem a adresou. „Tady. Ve čtvrtek v deset dopoledne se u mě doma sejde výbor nadace. Můžete přijít?“

Amber se na ni široce usmála a dál se snažila tvářit, že ji zajímá především cystická fibróza. „V žádném případě si to nenechám ujít.“

KAPITOLA DRUHÁ

Houpavá jízda vlaku Amber ukolébala. Zasnula se a v duchu se vzdálila tvrdé disciplíně pracovních dní. Byla sobota a ona jela z Bishops Harbor do New Yorku. Seděla u okna a hlava jí spočívala na opěradle. Občas otevřela oči a podívala se na ubíhající krajinu. Vzpomněla si na svou první cestu vlakem. Tehdy jí bylo sedm a projížděli státem Missouri. Byl červenec, nejžhavější, nejvlhčí a nejdusnější letní měsíc a ve vlaku nefungovala klimatizace. Vybavila si svoji matku, která naproti ní seděla vzpřímeně, s koleny pevně přitisknutými k sobě. Měla černé šaty s dlouhými rukávy a neusmívala se. Světle hnědé vlasy si jako obvykle stáhla do drdolu a do uší si vetkla malé perlové náušnice, které si schovávala na zvláštní příležitosti. Pohřeb Ambeřiny babičky k takovým příležitostem zřejmě patřil.

Když vystoupily na špinavém nádraží ve Warrensburgu, vzduch venku byl ještě dusivější než uvnitř vlaku. Čekal na ně matčin bratr, strýc Frank. Nacpaly se do jeho nepohodlného otřískaného pick-upu modré barvy. Amber si vybavovala především nepříjemný zápach – směsici potu, špíny a vlhka, a taky popraskané kožené sedadlo, které jí odíralo kůži.

Projížděli mezi nekonečnými kukuřičnými poli a míjeli malé farmy s otlučenými dřevěnými domky. Jejich dvory byly plné zrezavělých strojů, starých aut bez kol, prasklých pneumatik a rozbitých klecí. Působilo to ještě depresivněji než u nich doma a Amber litovala, že na rozdíl od sester musela jet. Matka tvrdila, že na pohřeb jsou příliš malé, ale Amber už je dost velká, aby se s babičkou naposledy rozloučila. Většinu toho příšerného víkendu vytěsnila z mysli, ale na jednu věc nedokázala zapomenout – na příšernou ošuntělost, která ji obklopovala. Obývací pokoj prarodičů byl pochmurný a vymalovaný hnědou a okrovou barvou. Děda se zarostlým obličejem seděl na sklápěcím křesle s příliš nacpanými polštáři a tvářil se zarputile. Na sobě měl obnošený nátečník a flekaté zelené kalhoty. Amber okamžitě poznala, po kom její matka zdédila zasmušilost a nedostatek fantazie. Právě tehdy, v tom útlém věku, začala dívka snít o jiném a lepším životě.

Aktovkou do ní šťouchl muž, který vstal z protějščího sedadla. Otevřela oči. Právě dorazili na nádraží Grand Central. Rychle vzala kabelku a sako a vmísila se do proudu vystupujících lidí. Milovala cestu z nástupiště do nádherné hlavní haly, jež se tolik lišila od ušmudlaného nádražíčka, na němž se před lety ocitla. Pomalu prošla kolem naleštěných výloh obchodů, které člověka příjemně připravily na podívanou ve městě. Vyšla ven a urazila krátkou vzdálenost mezi Čtyřicátou druhou ulicí a Pátou Avenue. Dědala to každý měsíc a cestu by zvládla i poslepu.

Nejdřív se vždycky zastavila v hlavní čítárně Newyorské veřejné knihovny. Posadila se k jednomu z dlouhých stolů, na něž vysokými okny dopadalo sluneční světlo, a očima hltala krásu nástěnných maleb. Knihy na vysokých policích podél stěn ji dnes obzvlášť uklidňovaly. Připomínaly jí, že má

na dosah veškeré vědomosti, po nichž zatouží. Mohla tu sedět, číst a objevovat všechno, co jí pomáhalo utvářet plány do budoucna. Dvacet minut seděla bez hnutí, dokud nebyla připravená vrátit se na ulici a vyrazit po Páté Avenue.

Pomalým, ale rozhodným krokem míjela luxusní obchody lemující celou ulici: Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada a Cartier. Tyto nejprestižnější a nejdražší butiky na světě tvořily nekonečnou řadu. Do každého z nich na chvíli vešla, vdechla vůni jemné kůže a exotických parfémů. Z lákavě zdobených testovacích kelímků si do pokožky vetřela sametové balzámy a drahé krémy.

Minula značku Dior a zastavila se u butiku Chanel, kde obdivovala na štíhlé figuríně ve výloze vypasované dlouhé šaty ze stříbrno-černého materiálu. Upřeně na ně hleděla a představovala si, jak by v nich vypadala. Měla by vysoko vyčesané vlasy, dokonalý make-up a vstupovala by do tanečního sálu zavěšená do manželova rámě. Všechny ženy okolo by zbledly závistí. Po chvilce snění se vydala severním směrem a zastavila se až u obchodního domu Bergdorf Goodman a nadčasového hotelu Plaza. Cítila pokušení vystoupat po schodech pokrytých rudým kobercem do obrovské vstupní haly. Dávno však minula jedna hodina odpoledne a Amber měla hlad. Doma si připravila malý oběd, protože si v žádném případě nemohla dovolit utratit těžce vydělané peníze za muzeum a oběd na Manhattanu zároveň. Přes Padesátou osmou ulici přešla k Central Parku a posadila se na lavičku. Ze svého vaku vytáhla malý balíček obsahující jablko a sáček s rozinkami a ořechy. Pomalu jedla a pozorovala spěchající lidi. Postě pocítila vděčnost za to, že unikla depresivnímu životu, jaký vedli její rodiče. Vyhnula se nudným hovorům

a předvídatelnosti jejich existence. Matka její ambice nikdy nechápala. Pořád tvrdila, že dcera má velké oči a její způsob uvažování ji jenom přivede do potíží. Amber jí ale nakonec dokázala opak a nechala všechno za sebou, i když se musela odchýlit od původního plánu.

Dojeda a prošla parkem k Metropolitnímu muzeu umění, v němž hodlala strávit odpoledne. V podvečer nasedne na vlak a vrátí se do Connecticutu. Za poslední dva roky muzeum prozkoumala do posledního milimetru a pozorně prostudovala vystavená umělecká díla. Chodila na přednášky a filmy o artefaktech a jejich tvůrcích. Zpočátku měla mindráky ze své nevzdělanosti, ale mezery postupně a metodicky doplnila. Ve vypůjčených knihách si přečetla všechno, co se dalo, o umění, jeho historii a největších světových mistrech. Každý měsíc se vyzbrojila novými informacemi, znovu zašla do muzea a osobně si prohlédla díla, o nichž četla. Teď už by se dokázala zapojit do inteligentní konverzace s kýmkoli včetně neinformovanějších kritiků. Od odchodu z maličkého domku v Missouri vytvářela novou, vylepšenou Amber, jež se dokáže s lehkostí pohybovat mezi boháči. Plán jí zatím dokonale vycházel.

Posléze vešla do galerie, která bývala obvykle její poslední zastávkou. Dlouho stála před malou skicou od Tintoretta. Už si nevzpomínala, kolikrát na ni takhle hleděla, ale do mysli se jí navždy obtisklo poděkování „Dar ze sbírky Jacksona a Daphne Parrishových“. Neochotně se od skici odvrátila a vydala se k čerstvě nainstalované výstavě Aelberta Cuypa. O tomto umělci si přečetla jedinou knížku, která se dala najít na policích knihovny v Bishops Harbor. O Cuypovi nikdy neslyšela a překvapilo ji, že byl velmi plodný a slavný. Zastavila se u obrazu *Řeka Máza v Dordrechtu za bouře*, který se jí

moc líbil v knížce. Doufala, že ho na výstavě uvidí. Ohromil ji ještě víc, než považovala za možné.

Vedle ní se zastavil postarší pár a hleděl na obraz stejně fascinovaně jako ona.

„Velkolepé, že?“ obrátila se žena k Amber.

„Ještě víc, než jsem si představovala,“ odpověděla dívka.

„Tenhle se hodně liší od jeho krajinek,“ připojil se muž.

Amber z díla nespustila oči a odpověděla: „Ano, ale Cuyp namaloval hodně velkolepých obrazů nizozemských přístavů. Věděl jste, že taky maloval biblické výjevy a portréty?“

„Opravdu? To jsem netušil.“

Možná by sis měl něco přecíst dřív, než vyrazíš na výstavu, pomyslela si Amber, ale na muže se jenom usmála a šla dál. Milovala chvíle, kdy mohla ostatním ukázat, že je vzdělanější než oni. Byla přesvědčená, že muži jako Jackson Parrish, který se pyšní svou kulturností a estetičností, by se to taky líbilo.

KAPITOLA TŘETÍ

Když se před Amber vynořilo elegantní rozlehlé sídlo u průlivu Long Island Sound, stáhlo se jí hrdlo závistí. Za otevřenými bílými branami honosného domu se nacházela bohatá zeleň a růžové keře s kaskádami květů, jež bujně přepadaly přes nenápadný plot. Obrovský dvoupatrový dům měl šedé stěny lemované bílými lištami a připomínal letní sídla boháčů na ostrově Nantucket a Martha's Vineyard, která Amber знала jen z fotografií. Majestátně kopíroval pobřeží a krásně se na něm vyjímal.

Zůstával bezpečně schovaný před zraky těch, kteří si podobné bydlení nemohli dovolit. Tohle s člověkem udělá majetek, napadlo Amber. Vydělané prostředky a získanou moc nakonec použije k tomu, aby se v případě potřeby skryl před světem.

Zaparkovala před sídlem svou desetiletou Toyotu Corolu modré barvy. Věděla, že její auto bude mezi nejnovějšími modely mercedesu a BMW, které za chvíli jistě zaplní nádvoří, působit nepatříčně. Chvíli seděla se zavřenýma očima a pomalu, zhluboka dýchala. V hlavě si znovu procházela informace, jež se v posledních několika týdnech naučila

zpaměti. Ráno se pečlivě oblékla a dlouhé, rovné hnědé vlasy si sčesala dozadu a upevnila je želvovinovou čelenkou. Použila minimum make-upu, jenom si zlehka přejela líce tvářenkou a na rty nanesla jemný lesk. Oblékla si nažehlenou béžovou sukni a bílé bavlněné triko s dlouhými rukávy, které si objednala v katalogu firmy L. L. Bean. Obula si pevné sandály bez ozdob, jež byly pohodlné a nedělaly hezké nohy. Všechno završila ošklivými brýlemi se širokými obroučkami, které sehnala na poslední chvíli. Přesně takového výsledku chtěla docílit. Když se doma naposledy podívala do zrcadla, měla radost. Působila jako nevýrazná myška. Jako osoba, jež nikdy v životě nedokáže ohrozit jinou ženu, a už vůbec ne Daphne Parrishovou.

Věděla, že si trochu zahrává a že to může působit nezdvořile, ale záměrně dorazila o něco dříve než ostatní. Bude moci strávit s Daphne chvíli o samotě a předběhne všechny ostatní členky výboru. Při představování bude mít výhodu. Ženy ji budou vnímat jako mladou a nevýraznou pilnou včelku, kterou se Daphne uvolila povýšit na svou pomocnici.

Otevřela dveře vozu a vystoupila na štěrkovou příjezdovou cestu. Vypadalo to, jako by každý kamínek někdo naleštil a změřil, aby dokonale zapadl mezi ostatní, a pak cestu vzorně uhrabal. Pomalu kráčela k domu a pozorně si prohlížela všechno kolem sebe. Došlo jí, že dovnitř musí vejít zadním vchodem, protože předeek sídla je otočený k moři. Dům měl i zezadu krásnou fasádu. Nalevo od Amber se nacházela bílá pergola porostlá odkvétající vistárií a pod ní stály dvě dlouhé bílé lavičky. Amber o podobném bohatství četla a viděla nespočetné fotky v časopisech. Sledovala virtuální online prohlídky obydlí filmových hvězd a největších boháčů. Tentokrát to poprvé uviděla ve skutečnosti.

Vystoupala po širokých kamenných schodech k zadním dveřím a stiskla zvonek. Obrovské dveře se honosily velkými tabulemi z fazetovaného skla, přes něž Amber viděla do dlouhé chodby vedoucí do přední části sídla. Ze svého místa spatřila oslnivě modré moře. Najednou se dveře otevřely a objevila se v nich usměvavá Daphne.

„Moc ráda tě vidím. To je dobře, že jsi mohla přijít,“ řekla. Vzala Amber za ruku a vedla ji dovnitř.

Amber na ni vrhla plachý úsměv, který doma nacvičila před zrcadlem v koupelně. „Děkuju ti za pozvání, Daphne. Pomůžu moc ráda.“

„Je skvělé, že s námi budeš spolupracovat. Pojď se mnou do zimní zahrady,“ řekla Daphne. Vešly do velké oktagonální místnosti s okny od podlahy až ke stropu. Zdobily ji lesklé látky zářivých barev s letní tematikou. Jedno francouzské okno bylo otevřené a Amber se nadechla omamného mořského vzduchu.

„Posaď se, prosím. Ostatní dorazí za několik minut.“

Amber se zabořila do luxusní pohovky a Daphne se posadila naproti ní do jednoho ze žlutých křesel, jež dokonale doplňovala ostatní zařízení v pohodlné, a přesto elegantní zimní zahradě. Amber dopalovalo, že Daphne se snadno pohybuje ve světě bohatství a výsad, jako by se do něj narodila. Jako by vystoupila z luxusního anglického časopisu *Home & Country*. Měla na sobě dokonale střižené šedé kalhoty a hedvábnou halenku. Jediným šperkem, kterým se ozdobila, byly velké perly zasazené v uších. Její aristokratickou tvář lemovaly vlny lesklých blond vlasů. Amber odhadovala, že jenom oblečení a náušnice musely stát přes tři tisíce dolarů. O prstenu s obrovským diamantem a hranatých hodinkách Tank od firmy Cartier nemluvě. Ve šperkovnici v patře nejspíš měla další

desítku podobných kousků. Amber se podívala na své laciné hodinky z obchodního domu a zjistila, že s Daphne zůstane dalších deset minut o samotě.

„Ještě jednou děkuju, žeš mi dala možnost vám pomoci.“

„Já děkuju tobě. Pomocníků není nikdy dost. Totiž – všechny moje kolegyně jsou skvělé a pilné, ale jen ty mě chápeš, protože máš osobní zkušenost.“ Daphne si v křesle poposedla. „Tehdy ráno jsme hodně mluvily o našich sestrách, ale o nás vůbec. Víš, že nejsi odsud. Říkala jsi, že ses narodila v Nebrasce?“

Amber si svůj příběh pečlivě nacvičila. „Přesně tak. Původně jsem z Nebraska, ale po sestřině smrti jsem se odstěhovala. Moje dobrá kamarádka ze střední tady chodí na vysokou. Když přijela na Charlenin pohřeb, povídala, že by mi možná prospěla změna. Můžu začít znovu a budeme tu mít jedna druhou. Moc mi to pomohlo. V Bishops Harbor žiju skoro rok, ale stejně na Charlene pořád myslím.“

Daphne se na ni pozorně zadívala. „Tvoje ztráta mě moc mrzí. Žádný člověk, který to nezažil, si nedovede představit, jak bolestné je přijít o sourozence. Já na Julii myslím denně a někdy je to na mě příliš. Proto považuju práci pro pacienty s cystickou fibrózou za hodně důležitou. Mám štěstí, že se mi narodily dvě zdravé dcery, ale na světě je pořád hodně rodin, které takhle strašná choroba poznamenala.“

Amber vzala do ruky fotografii ve stříbrném rámečku. Zobrazovala dvě opálené blondaté holčičky ve stejných plavkách. Se zkříženýma nohama seděly na molu a jedna druhou objímaly kolem ramen. „To jsou tvoje dcery?“

Daphne zalétla pohledem ke snímku a s nadšeným úsměvem na něj ukázala. „Ano, tohle je Tallulah a tohle Bella. Vyfotila jsem je loni v létě u jezera.“

„Jsou rozkošné. Jak jsou staré?“

„Tallulah je deset, Belle sedm. Jsem ráda, že mají jedna druhou,“ odpověděla Daphne a oči se jí zamlžily. „Doufám, že to tak zůstane navždycky.“

Amber kdesi četla, že herci myslí na svůj nejsmutnější životní zážitek, aby se ve filmu rozplakali. Pokoušela si vzpomenout na něco, co by ji teď rozbřečelo. Ze všeho nejsmutnější jí připadalo, že nesedí na Daphneině místě jako paní tohoto úžasného domu. Ze všech sil se snažila působit sklesle a vrátila fotografii na původní místo.

Vtom se ozval domovní zvonek. Daphne se zvedla a šla otevřít. Při odchodu z místnosti řekla: „Nalij si kávu nebo čaj a dej si něco dobrého. Všechno najdeš v kredenci.“

Amber vstala a zabrala si křeslo vedle Daphneina tím, že na něj položila svou kabelku. Zatímco si nalévala kávu, do zimní zahrady se začaly trousit ostatní ženy z výboru, nadšeně se zdravily a objímaly. Vydávaly příšerné kvokavé zvuky a připomínaly jí hejno slepic.

„Dámy, haló!“ vykřikla Daphne, aby přehlušila brebentění. Její spolupracovnice ztichly. Přistoupila k Amber a objala ji. „Chci vám představit novou členku výboru, Amber Pattersonovou. Bude pro nás skvělou oporou. Je to smutné, ale Amber je tak trochu odbornice – její sestra zemřela na cystickou fibrózu.“

Amber sklopila oči a ostatní ženy soucitně zamumlaly.

„Co kdybychom se posadily a jedna po druhé se Amber představily?“ navrhla Daphne. Se šálkem kávy v ruce si sedla a podívala se na fotografii svých dcer. Amber si všimla, že ji trochu narovнала. Zahleděla se na kruh žen, které se jedna po druhé usmály a představily se. Seděla tu Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene a Neve. Všechny byly pěstěné a dokonale

upravené, ale Amber zaujaly zejména dvě z nich. Drobná Bunny měla dlouhé, rovné blond vlasy. Velké zelené oči si malovala tak, aby co nejvíc vynikla jejich krása. Byla ve všech směrech dokonalá a dobře to věděla. Amber si jí všimla ve fitcentru, jak v miniaturních šortkách a sportovní podprsence dře jako šílená. Bunny její existenci vůbec nezaregistrovala, protože se tvářila, jako by ji dnes viděla poprvé. Amber by jí nejradši připomněla: *Ale ano, tebe znám. Ty se mezi kamarádkami pořád chlubíš, že podvádíš svého manžela.*

Pak tu byla ještě Meredith, která se k ostatním ženám vůbec nehodila. Měla drahé, ale nenápadné oblečení, jež se výrazně lišilo od okázalých úborů jejích kolegyň. Uši jí zdobily malé zlaté náušnice a na krk skrytý pod hnědým rolákem si zavěsila řadu nažloutlých perel. Oblékla si tvídovou sukni prazvláštní délky – nebyla ani dost dlouhá, ani dost krátká na to, aby se dala nazvat módní. V průběhu schůzky vyplynulo, že se neliší jenom vzhledem. Seděla vzpřímeně, s narovnanými rameny a vysoko vztyčenou hlavou. Její chování prozrazovalo, že se narodila do zámožné rodiny a poté se dobře vdala. Když promluvila, bylo znát, že absolvovala internátní školy. Při hovoru se zdála mnohem chytřejší než ostatní. Společně probíraly tichou aukci a věci, které do ní zatím získaly. Exotické dovolené, diamantové šperky, archivní vína... Seznam pokračoval donekonečna a každá položka byla dražší než ta předchozí.

Když schůzka skončila, Meredith přistoupila k Amber a posadila se vedle ní. „Vítám vás v Úsměvu pro Julii, Amber. Smrt vaší sestry mě mrzí.“

„Děkuju,“ odpověděla Amber prostě.

„Znáte se s Daphne dlouho?“

„Ne, seznámily jsme se teprve nedávno. Ve fitcentru.“

„Jaká šťastná náhoda,“ prohlásila Meredith neutrálním tónem. Upřeně na Amber hleděla a dívka měla pocit, že jí vidí až do žaludku.

„Obě jsme tehdy měly šťastný den.“

„Ach, to jistě.“ Meredith se odmlčela a prohlédla si Amber od hlavy k patě. Usmála se sevřenými rty a vstala z křesla. „Moc mě těšilo. Doufám, že se poznáme lépe.“

Amber vycítila nebezpečí. Ne v Meredithiných slovech, ale v jejím chování. Možná se jí to jenom zdálo. Postavila prázdný šálek na příborník a francouzským oknem vyšla na terasu. Venku zůstala stát a dívala se na rozlehlý Long Island Sound. V dálce zahlédla loď s plachtami nadouvanými větrem. Byl na ni úžasný pohled. Došla na opačný konec terasy, odkud měla lepší výhled na písčnou pláž dole. Když se otočila a chtěla se vrátit dovnitř, ze zimní zahrady k ní dolehl nezaměnitelný Meredithin hlas.

„Upřímně, Daphne, jak dobře tu dívku znáš? Seznámila ses s ní ve fitcentru? Víš o ní vůbec něco?“

Amber tiše stála u dveří.

„Nech toho, Meredith. Mně úplně stačí vědět, že její sestra umřela na cystickou fibrózu. Co víc bys chtěla? Má zájem na tom, aby naše nadace získala peníze.“

„Zjistila sis o ní něco?“ zeptala se Meredith. Skeptický tón ji neopustil. „Myslím o její rodině, vzdělání a podobně?“

„Chystá se pro nás dobrovolničit, ne pracovat pro Nejvyšší soud. Chci, aby byla ve výboru. Bude pro nás skvělou oporou, uvidíš,“ odpověděla Daphne rozčileně.

„Dobře, ty tady velíš. Už se o tom nezmíním.“

Ozvaly se kroky, jak obě ženy odešly z místnosti. Amber rychle vstoupila dovnitř a pod polštář na pohovce schovala svou složku s papíry, aby to vypadalo, že ji tam zapomněla.

Uvnitř nechala poznámky ze schůzky a fotografii zastrčenou do jedné z kapes. Absence jakýchkoli informací zajistí, že Daphne si fotku prohlédne. Amber na ní bylo třináct. Snímek vznikl za jednoho z mála dnů, kdy si matka mohla vzít v čístečně volno a jít s dcerami do parku. Amber postrkovala svou sestřičku na houpačce. Z druhé strany na fotografii napsala „Amber a Charlene“, i když na ní byla se svou sestrou Trudy.

S Meredith budou potíže. Prý doufá, že se s Amber seznámí lépe. Amber se hodlala postarat, aby se o ní dozvěděla co nejméně. Nedovolí, aby její plány zhatila nějaká snobka. Každý, kdo se o to pokusí, dostane zaslouženou odplatu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Amber otevřela láhev vína od firmy Josh Wines, kterou si schovávala. Připadalo jí žalostné, že musí šetřit cabernetem za dvanáct dolarů, ale mizerný plat v realitní kanceláři sotva stačil na nájem. Než se přestěhovala do Connecticutu, všechno si pečlivě nastudovala a za svůj cíl zvolila Jacksona Parrishe. Proto bydlela v Bishops Harbor. Samozřejmě si mohla pronajmout něco mnohem levnějšího v sousedním městě, ale když bydlela tady, nabízelo se jí velké množství příležitostí, jak náhodou potkat Daphne Parrishovou. Navíc měla na dosah veškeré městské vymoženosti a byla blízko New Yorku.

Roztáhla ústa v širokém úsměvu a vzpomínala na dobu, kdy si zjišťovala informace o Jacksonovi Parrishovi. Nejprve si přečetla článek o mezinárodní developerské společnosti, již založil. Potom jeho jméno celé hodiny vyhledávala na googlu. Když se na monitoru objevila jeho fotografie, zatajila dech. S hustými černými vlasy, plnými rty a kobaltově modrýma očima by se snadno uplatnil na filmovém plátně. Klikla na rozhovor v časopise *Forbes*, v němž mluvil o tom, jak vybudoval firmu Fortune 500. Další odkaz vedl na článek ve *Vanity Fair*, v němž se psalo o jeho manželství s krásnou, o deset

let mladší Daphne. Amber upřeně hleděla na fotografii jejich dvou rozkošných dcer stojících před sídlem na pláži. O Parrishových zjistila všechno, co se dalo. Když četla o nadaci Úsměv pro Julii, již založila Daphne na pomoc nemocným cystickou fibrózou, něco ji napadlo. Prvním krokem v jejím plánu bylo odstěhovat se do Bishops Harbor.

Vzpomněla si na svůj nezdařený pokus o manželství v Mis-souri a bylo jí do smíchu. Tentokrát nezopakuje tehdejší chyby.

Vzala do ruky skleničku na víno, zvedla ji a připila svému odrazu na dvířkách mikrovlnné trouby. „Na Amber.“ Dlouze se napila a postavila sklenku na kuchyňskou linku.

Otevřela laptop a do vyhledávače zadala *Meredith Stan-tonová, Connecticut*. Na stránce se objevilo několik odkazů na její soukromé a filantropické aktivity. Meredith Bell Stan-tonová pocházela z rodiny Bellovy, která chovala závodní plnokrevníky. Podle článků bylo jezdeckví její velkou vášní. Jezdila na koních, předváděla je, vyrazila na lov, skákala a dělala plno dalších věcí, které se dají provozovat na koních nebo s nimi. Amber to vůbec nepřekvapilo. Z Meredith každým coulem čiselo, že je zdatná jezdka.

Hleděla na fotografii Meredith a jejího manžela Randolpha H. Stanton III. pořízenou na charitativní akci v New Yorku. Randolph vypadal jako starý suchar s pravítkem zaraženým hluboko do zadku. Možná to bylo tím, že se věnoval bankovníctví, a tam se moc legrace neužilo. Zajímavé na něm byly jenom peníze. Stantonovi jich podle všeho měli hromady.

Potom hledala Bunny Nicholsovou, ale moc toho nenašla. Byla to čtvrtá manželka Marche Nicholse, prominentního advokáta, který proslul bezohledností. Nápadně se podobala jeho druhé a třetí manželce. Amber usoudila, že blondaté holky z večírků jsou pro něho zaměnitelné. V jednom článku

Bunny popisovali jako bývalou modelku. Směšné! Připomínala spíš bývalou striptérku.

Naposledy usrkla ze sklenice, zastrčila špunt do hrdla láhve a přihlásila se na jeden ze svých falešných facebookových profilů. Tento kontrolovala každý večer a zběžně ho prolétla, jestli na něm nejsou nové fotografie nebo statusy. Přimhouřenýma očima si prohlédla fotku malého chlapce, který v jedné ruce držel krabičku se svačinou a druhou svíral dlaň té prachaté mrchy. Nemastný neslaný popisek zněl: „První den na Akademii svatého Ondřeje. Maminka nestíhá.“ Doplnoval ho smutný smajlík. Právě na tuhle školu Amber toužila chodit. Nejradši by přidala komentář: „Maminka s tatínkem jsou prolhaní hajzlové,“ ale místo toho jenom rázně zaklapla laptop.

KAPITOLA PÁTÁ

Amber se podívala na vyzvánějící telefon a usmála se. Na displeji se místo čísla volajícího objevilo *neznámé číslo* a dívka došlo, že to bude Daphne. Nechala hovor spadnout do hlasové schránky. Daphne jí nahrála vzkaz. Druhý den zavolala znovu a Amber hovor opět ignorovala. Daphne zřejmě našla její složku. Telefon zvedla až večer.

„Haló?“

„Amber?“

Povzdechla si a tiše odpověděla: „Ano?“

„Tady Daphne. Jsi v pořádku? Snažila jsem se ti dovolat.“

Amber se zajíkla a hlasitěji řekla: „Ahoj, Daphne. Jo, promiň. Mám za sebou krušný den.“

„Co je? Stalo se něco?“ zeptala se Daphne velmi znepokojeným hlasem.

„Charlene má dneska výročí.“

„To je mi moc líto, zlatíčko. Nechceš přijít k nám? Jackson je mimo město. Otevřeme si láhev vína.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Děti spí, a pokud budou něco potřebovat, je tu jedna chůva.“

Samozřejmě že je tam chůva. Hlavně, aby madam nemusela dělat něco sama. „To by bylo skvělé, Daphne. Můžu něco přinést?“

„Ne, hlavně přijď. Zatím ahoj.“

Amber zaparkovala před domem, vytáhla telefon a poslala Daphne textovou zprávu: *Jsem tady. Nechtěla jsem zvonit a probudit holčičky.*

Dveře domu se otevřely a Daphne gestem naznačila, ať Amber vejde. „Jsi ohleduplná, že jsi nejdřív napsala zprávu.“

„Díky za pozvání.“ Amber jí podala láhev červeného vína.

Daphne ji objala. „Děkuju, ale to jsi nemusela.“

Amber pokrčila rameny. Byl to laciný merlot za osm babek. Věděla, že Daphne ho ani neochutná.

„Pojď dál.“ Daphne ji vedla na prosklenou verandu, kde na konferenčním stolku stála otevřená láhev vína a dvě zpolalité skleničky.

„Večeřela jsi?“

Amber zavrtěla hlavou. „Nemám hlad.“ Posadila se, vzala do ruky skleničku a napila se. „Je moc dobré.“

Daphne si taky sedla, vzala skleničku a pozvedla ji.

„Na naše sestry, které dál žijí v našich srdcích.“

Amber si s ní přitukla a znovu se napila. Z očí si otřela neexistující slzy.

„Moc se omlouvám. Určitě si myslíš, že jsem cvok.“

Daphne zavrtěla hlavou. „Ale vůbec ne. Nic se neděje. Se mnou o tom můžeš mluvit. Vyprávěj mi o ní.“

Amber zaváhala. „Charlene byla moje nejlepší kamarádka. Sdílely jsme jeden pokoj a dlouho do noci jsme si povídaly o tom, co budeme dělat, až vyrosteme a vypadneme z domova.“ Zamračila se a dlouze se napila. „Naše máma házela botu na dveře našeho pokoje, když jí připadalo, že jsme dlouho

vzhůru. Šeptaly jsme, aby nás neslyšela. Říkaly jsme si úplně všechno. Naše sny, naděje...“

Daphne mlčela a krásné modré oči měla plné soucitu. Amber pokračovala.

„Byla zlatíčko. Všichni ji měli moc rádi, ale jí to vůbec nestouplo do hlavy. Některé děti se začnou chovat jako spratci, ale Char ne. Byla krásná zvenku i zevnitř. Lidi na ni zírali, když jsme šly ven. Byla nádherná.“ Amber zaváhala a naklonila hlavu. „Trochu jako ty.“

Daphne se nervózně zasmála. „To bych o sobě rozhodně neřekla.“

Jo, jasně, pomyslela si Amber. „Krásné ženy svůj půvab považují za samozřejmost a nevidí to, co ostatní. Mí rodiče si dělávali legraci, že ona je krásná a já jsem chytrá.“

„Byli k tobě hrozně krutí, Amber. Ty jsi krásná – uvnitř i zvenčí.“

Šlo to až příliš snadno. Stačilo, aby si Amber udělala příšerný účes, nepoužila make-up, nasadila si brýle a svésila ramena – a voilà! Zrodila se prostinká chudinka. Daphne potřebovala někoho zachránit a Amber se jí ochotně nabídla. Usmála se.

„To říkáš jenom tak, ale nevadí. Každý nemůže být krásný.“ Vzala do ruky fotografii Tallulah a Belly v látkovém rámečku. „Tvoje dcery jsou taky nádherné.“

Daphne se rozzářila. „Jsou skvělé. Mám obrovské štěstí.“

Amber si nepřestávala fotografii prohlížet. Tallulah s vážnou tváří a ohyzdnými brýlemi vypadala jako předčasně dospělá. Naproti tomu Bella s blondátými kudrnami a modrýma očima připomínala malou princezničku. Amber předpokládala, že v budoucnu se z nich stanou velké rivalky. Kolik kluků Bella přebere své nevyrazné starší sestře, až budou v pubertě?

„Máš Juliinu fotografii?“

„Samozřejmě.“ Daphne vstala, přistoupila k odkládacímu stolku a přinesla fotografii, která na něm stála. „Tady je,“ řekla a podala snímek Amber.

Amber upřeně hleděla na dívku, jíž v době fotografování bylo asi patnáct. Oplývala skoro nadpozemskou krásou a velké hnědé oči jí jasně zářily.

„Je nádherná,“ poznamenala Amber a zvedla oči k Daphne. „Není to lehké.“

„Není. Někdy je mi opravdu hrozně.“

Dopily láhev a otevřely další. Amber musela dál poslouchat vyprávěny o Daphneině pohádkovém vztahu s její dokonalejší sestrou. Když šla na toaletu, svoji sklenku vína vylila do umyvadla. Na verandu se vrátila trochu vratkým krokem a řekla: „Pojedu domů.“

Daphne zavrtěla hlavou. „Takhle bys neměla řídit. Přespi tady.“

„Ne, nebudu obtěžovat.“

„Neodmlouvej. Pojď, zavedu tě do pokoje pro hosty.“

Daphne objala Amber v pase a vedla ji nestoudně velkým domem. Po dlouhém schodišti vystoupaly do druhého patra.

„Potřebuju si odskočit,“ řekla Amber naléhavým tónem.

„Samozřejmě.“ Daphne jí pomohla do koupelny. Amber za sebou zavřela dveře a posadila se na toaletní mísu. Koupelna byla obrovská a dokonale zařízená. Do vířivky i sprchového koutu by se vešla celá královská rodina. Místnost měla víc metrů čtverečních než její garsonka. Když otevřela dveře, zjistila, že Daphne na ni čeká.

„Ulevilo se ti?“ zeptala se Daphne starostlivě.

„Trochu se mi motá hlava. Nebude ti vadit, když si na chvíli lehnou?“

„Vůbec ne,“ ujistila ji Daphne a vedla ji dlouhou chodbou do pokoje pro hosty.

Amber si všechno prohlížela bystrýma očima. Čerstvé bílé tulipány, jež se nádherně vyjímalý na pozadí světle zelených stěn. Kdo dává do pokoje pro hosty čerstvé květiny, když žádné hosty nečeká? Naleštěnou dřevěnou podlahu částečně pokrýval bílý, ručně tkaný řecký koberec z ovčí vlny, který umocňoval atmosféru elegance a luxusu v místnosti. Nadýchané gázové záclony na vysokých oknech byly jako pavučinky.

Daphne pomohla Amber do postele. Dívka se posadila a pohládila vyšívaný povlak příkrývky. Na tohle by si rychle zvykla. Zavřela oči a ani nemusela předstírat, že na ni přichází spánek. Vycítila pohyb a otevřela oči. Daphne zůstávala u postele.

„Přespíš tady. Trvám na tom,“ prohlásila. Přistoupila ke skříni, otevřela ji a vyndala z ní noční košili a župan. „Svlékni se a vezmi si tuhle košili. Počkám na chodbě, než se převlékneš.“

Amber si sundala svetr a hodila ho na postel. Potom si stáhla džínsy. Vklouzla do noční košile z bílého hedvábí a zalezla pod příkrývkou. „Jsem hotová!“ zavolala.

Daphne se vrátila a přitiskla ruku na dívčino čelo. „Chudinko malá. Odpočiň si.“

Amber cítila, že Daphne kolem ní zastrkává okraj příkrývky.

„Budu ve svém pokoji. Je to kousek po chodbě.“

Amber otevřela oči a popadla Daphne za paži. „Neodcházej, prosím tě. Zůstaň tu se mnou, jak to dělávala moje sestra.“

V Daphneiných očích se na okamžik objevila nejistota. Přistoupila z druhé strany k posteli a lehla si vedle Amber.

„Jistě. Počkám tu, dokud neusneš. Hlavně si odpočiň. Jsem tady, pokud budeš něco potřebovat.“

Amber se usmála. Od Daphne potřebovala úplně všechno.

KAPITOLA ŠESTÁ

Amber listovala časopisem *Vogue* a v telefonu přitom poslouchala ukňouranou klientku, která si donekonečna stěžovala na to, že jí někdo před nosem vyfoukl dům za pět milionů dolarů. Pondělí nesnášela ode dne, kdy ji požádali, aby během oběda zaskočila za recepcí. Šéf jí slíbil, že ji této povinnosti zbaví, jakmile následující měsíc nastoupí nová kolegyně.

Po přistěhování do Bishops Harbor začala pracovat jako sekretářka v oddělení rezidenčního bydlení realitní firmy Rollins Realty. Svoji práci nenáviděla. Klientelu tvořily takřka výhradně rozmazlené ženy a arogantní muži. Všichni trpěli nabubřelým pocitem, že mají nárok na všechno. Byl to typ lidí, kteří nikdy nezpomalili svá drahá auta na neoznačené křižovatce, protože se domnívali, že mají vždycky přednost v jízdě. Amber zařizovala schůzky, telefonovala klientům v případě změn, zajišťovala odhady cen a prohlídky. Přesto si jí žádný z nich ani nevšiml. K makléřům se chovali o maličko lépe, ale nad nedostatkem slušného chování z jejich strany zuřila i tak.

První rok využila ke studiu ve večerních kurzech pro prodejce komerčních nemovitostí. V knihovně si půjčovala publikace o tomto tématu a o víkendech je dychtivě četla. Někdy

kvůli tomu dokonce zapomněla na oběd či večeři. Když si připadala připravená, zašla za ředitelem pro komerční nemovitosti Markem Jansenem, aby si s ním promluvila o možné změně nemovitosti z rezidenční na komerční, o níž četla v novinách. Změna by mohla mít velký význam pro jednoho z jejich klientů. Marka její vědomosti a znalost trhu ohromily. Od té doby se zastavoval u Ambeřina stolu a povídal si s ní o prodeji komerčních nemovitostí. Po několika měsících seděla přede dveřmi jeho kanceláře a úzce s ním spolupracovala. Čtení a Markovo vedení jí pomohly rozšířit si vědomosti a zvýšit kvalifikaci. Taky měla štěstí, že Mark byl skvělý nadřízený a člověk. Oddaně miloval svoji rodinu a k Amber se choval laskavě a uctivě. Ocitla se přesně tam, kam se od začátku chtěla dostat. Stačil k tomu dostatek času a odhodlání, jehož měla Amber na rozdávání.

Zvedla hlavu, když vstoupila recepční Jenna s pomačkaným sáčkem od McDonald's a limonádou v ruce. Vůbec se nedivím, že je tak tlustá, pomyslela si Amber znechuceně. Proč se lidé nedokáží ovládnout?

„Nazdar, holčino, mockrát díky, že jsi to za mě vzala. Šlo všechno hladce?“ Když se Jenna usmála, její obličej získal dokonale kulatý tvar.

Amber se naježila. *Holčino?* „Ano. Akorát volala jedna pitomá nána, která zuří, protože jí někdo vyfoukl vybraný dům.“

„Ach, to bude nejspíš paní Worthová. Je moc zklamaná. Je mi jí líto.“

„Neplýtvej slzami. Teď se může vyplakat na manželově rameni a vymámit z něho dům za osm milionů.“

„S tebou je legrace, Amber.“

Amber nad Jennou rozpačitě zavrtěla hlavou a odešla.

Večer si dopřála koupel a v duchu probírala poslední dva roky svého života. Byla připravená hodit všechno za hlavu. Chemikálie z čistírny, které ji pálily v očích a nose, špínu z umazaného oblečení, jíž páchly její ruce. A nepovedený velký plán. Zrovna když se tehdy domnívala, že konečně dosáhla cíle, všechno se pokazilo. V Missouri v žádném případě nemohla zůstat. Beze stopy odtamtud zmizela.

Voda začínala chladnout. Amber se zvedla, zabalila se do tenkého froté županu a vylezla z vany. Do Connecticutu ji žádná kamarádka nepozvala. Maličký zařízený byt si pronajala několik dní poté, co přijela do Bishops Harbor. Ušmudlané bílé zdi byly holé a na podlaze ležel starý hráškově zelený koberec s dlouhým vlasem. Pravděpodobně pocházel z osmdesátých let dvacátého století. Sedět se tu dalo jenom na malé pohovce s odřenými područkami a proseděnými polštáři. Vedle pohovky se nacházel prázdný plastový stolek, na němž nestála ani lampa. Místnost osvětlovala pouze žárovka u stropu se stínítkem lemovaným třásněmi. Tady se dalo přespát a pověsit klobouk, nic víc. Amber tu hodlala zůstat pouze do doby, než vyjde její plán. Veškeré strádání se jí nakonec vyplatí.

Rychle se osušila a oblékla si kalhoty od pyžama a mikinu. Posadila se k malému psacímu stolku u jediného okna v bytě. Vytáhla složku o Nebrasce a znovu ji prolistovala. Daphne se jí na dětství nevyptávala, ale opakování nikdy neškodilo. Nebraska byla první zastávkou na cestě z rodného města v Missouri, a právě tam se na ni konečně usmálo štěstí. Vsadila by se, že o obci Eustis a jejím festivalu Wurst Tag ví víc než její nejstarší žijící obyvatel. Prošla stránky textu, potom složku odložila a vzala do ruky knihu o mezinárodním trhu s nemoovitostmi, kterou si cestou domů půjčila v knihovně. Svazek byl tak těžký, že by se dal použít jako zarážka dveří. Amber

věděla, že nad ním stráví několik dlouhých nocí a bude se muset hodně soustředit, než vstřebá všechny informace.

Usmála se. Měla maličký byt, ale vážila si ho. Předtím se celé roky dělila o podkrovní místnost se třemi sestrami. Spaly na palandách, které jim vyrobil otec. Celou tu dobu toužila po vlastním pokoji. Mohla se snažit sebevíc, ale v podkroví byl stále nepořádek a všude se válelo oblečení, boty a knížky jejích sester. Dohánělo ji to k šílenství. Amber potřebovala pořádek, disciplínu a řád. Nyní se konečně stala paní svého vlastního světa. A svého osudu.

KAPITOLA SEDMÁ

V pondělí ráno se Amber pečlivě oblékla. Předešlé odpoledne natrefila v městské knihovně náhodou na Daphne a její dcery. Zastavily se na kus řeči a Daphne ji představila Tallulah a Bellu. Sestry se jedna od druhé hodně lišily. Brýlatá Tallulah byla vysoká, hubená a měla nevýrazný obličej. Působila tichým a odtažitým dojmem. Naproti tomu Bella připomínala rozkošného skřítku se zlatými kudrnami, který divoce pobíhal mezi regály plnými knih. Obě dívky se chovaly zdvořile, ale nijak se o Amber nezajímaly. Nechaly maminku a její kamarádku povídat si a listovaly knihami. Amber si všimla, že Daphne není veselá jako obvykle. „Stalo se něco?“ zeptala se a jemně se dotkla její paže. Daphne měla oči plné slz. „Jenom se mi vracejí vzpomínky a já se jich dneska nemůžu zbavit.“

Amber zpozorněla. „Vzpomínky?“

„Zítřa je výročí Juliiných narozenin. Pořád na ni myslím.“

Prohrábla Belle zlaté kudrny. Dívka k ní zvedla oči a usmála se.

„Zítřa? Jednadvacátého?“ zeptala se Amber.

„Ano.“

„To není možné! Charlene měla narozeniny ve stejný den.“ Amber se v duchu pokárala. Co když to přehnala? Sotva však spatřila výraz Daphneina obličej, došlo jí, že udeřila hřebíček na hlavičku.

„Propána, Amber. To je neuvěřitelné. Začínám mít pocit, že nás svedla dohromady samotná nebesa.“

„Opravdu se zdá, že jsme se nepotkaly náhodou,“ přitakala Amber a na okamžik se odmlčela. „Zítřka bychom měly oslavit narozeniny našich sester. Zavzpomínat na to dobré a nevracet se ke smutným chvílím. Co kdybych udělala nějaké sendviče? Dáme si společný oběd. Kousek od budovy, kde mám kancelář, teče potok a u vody stojí malá pikniková lavička.“

„To je dobrý nápad,“ řekla Daphne a trochu ožila. „Ale netrap se zbytečně s obědem. Vyzvednu tě v kanceláři a zajedeme do našeho klubu. Vyhovuje ti to?“

Amber přesně v tohle doufala, ale nechtěla působit příliš dychtivě. „Určitě? Oběd si připravuju každý den, takže jsem zvyklá.“

„Samozřejmě. V kolik hodin tě mám vyzvednout?“

„Můžu odběhnout kolem půl jedné.“

„Skvělé. Tak zítřka,“ řekla Daphne a přesunula si hromadu knih v náruči. „Bude to radostná oslava.“

Amber se naposledy pozorně prohlédla v zrcadle. Měla na sobě bílé tričko s lodičkovým výstřihem a jediné hezké tmavě modré kalhoty, které našla v šatníku. Vyzkoušela k nim své bytelné sandály, ale nakonec si radši obula jiné, bílé. Do uší si zasadila umělé perly a na prsteník pravé ruky navlékla zlatý prstýnek s malým safírem. Vlasy si odhrnula z čela a jako obvykle je upevnila čelenkou. Rty si přetřela světle růžovým leskem a tím byla hotova s make-upem. Spokojená, že vypadá

nenápadně, ale ne příliš staromódně, popadla klíče a vyrazila do práce.

Bylo deset a Amber se minimálně po padesáté podívala na hodiny. Čas se nesnesitelně vlekl. Snažila se soustředit na smlouvu o prodeji nového nákupního centra, která před ní ležela na stole. Ještě jednou si přečetla poslední čtyři stránky a udělala si několik poznámek. Od doby, kdy v jednom kontraktu našla chybu, jež by firmu stála pěkný balík peněz, její šéf Mark nepodepsal nic, dokud to Amber nepročetla.

Dnes měla zaskakovat za Jennu, ale ta se uvolila zůstat v recepci, aby Amber mohla jít na oběd.

„S kým jdeš?“ zajímala se Jenna.

„Tu neznáš. S Daphne Parrishovou,“ odpověděla Amber důležitě.

„S paní Parrishovou? Před několika lety jsem se s ní setkala, když sem přišla se svojí matkou. Měla se sem přistěhovat, aby byla blíž rodině. Prohlédla si stovky domů, ale nakonec zůstala v New Hampshire. Chovala se moc mile.“

Amber našpicovala uši. „Opravdu? Pamatuješ si, jak se jmenuje?“

Jenna se podívala na strop. „Počkej, zkusím si vzpomenout.“ Chvilí mlčela, ale pak kývla hlavou a podívala se na Amber. „Už to mám. Ruth Bennetová. Je vdova.“

„Žije sama?“ zeptala se Amber.

„Jak se to vezme. V New Hampshire má penzion, takže sama vlastně není. Na druhou stranu u ní bydlí samí cizí lidi, takže sama žije. Možná by se dalo říct, že žije částečně sama, nebo že sama uléhá,“ žvanila dál Jenna. „Než odjela, přinesla mi košík dobrot za to, že jsem se k ní chovala mile. Bylo to od ní moc hezké, ale připadalo mi to smutné. Měla jsem dojem, že se sem chce opravdu moc přestěhovat.“

„Proč to neudělala?“

„Nevím. Možná že paní Parrishová nechtěla, aby bydlela tak blízko.“

„To řekla?“ sondovala Amber.

„Vlastně ne. Jenom mi připadalo, že není moc nadšená z toho, že by měla mámu za rohem. Asi ji nepotřebovala, když má chuťvy a tak. Jedna moje kamarádka se starala o její starší dceru, když byla miminko.“

Amber měla dojem, že narazila na zlatou žílu. „Opravdu? Jak dlouho u Parrishových pracovala?“

„Myslím, že několik let.“

„Je to tvoje dobrá kamarádka?“

„Sally? Jo, známe se dlouho.“

„Určitě o nich leccos ví,“ řekla Amber.

„Jak to myslíš?“

Ta holka se mi snad zdá! „O té rodině – jací jsou, co dělají doma... Tohle.“

„Jo, to asi jo. Ale mě to nikdy moc nezajímalo. Bavily jsme se o jiných věcech.“

„Co kdybychom spolu příští týden zašly na večeři?“

„To by bylo skvělé.“

„Tak jí zítra zavolej a domluv to. Jakže se jmenuje?“ zeptala se Amber.

„Sally. Sally MacAteerová.“

„A je z Bishops Harbor?“

„Je to moje sousedka a vídám ji pořád. Vyrostly jsme spolu. Zeptám se jí, jestli s námi půjde. Bude to fakt legrace. Jako tři mušketýrky.“ Jenna skočila ke svému stolu a Amber se zase soustředila na práci.

Vzala smlouvu a položila ji na psací stůl v Markově prázdné kanceláři. Promluví si o ní, až se šéf odpoledne vrátí ze

schůzky v Norwalku. Podívala se na hodinky. Měla dvacet minut na to, aby dokončila práci a trochu se osvěžila, než dorazí Daphne. Zavolala dvěma klientům, založila několik volných papírů do šanonů a šla si na toaletu upravit vlasy a make-up. Spokojeně se vrátila do vstupní haly a vyhlížela Daphnein range rover.

Vůz se objevil přesně v půl jedné a Amber ocenila kamarádkinu dochvilnost. Když otevřela skleněné dveře budovy, Daphne stáhla okénko a vesele ji pozdravila. Amber k autu přistoupila ze strany spolujezdce, otevřela dveře a nastoupila do klimatizované kabiny.

„Moc ráda tě vidím,“ řekla a doufala, že jí v hlase zaznívá nadšení.

Daphne se na ni s úsměvem podívala a zařadila rychlost. „Celé ráno jsem se těšila. Nemohla jsem se dočkat, až skončí schůzka zahradnického klubu. Víím, že společný oběd mi pomůže zvládnout dnešní den mnohem snáz, než kdybych na to byla sama.“

„To doufám,“ řekla Amber tiše.

Nějakou dobu mlčely a Amber se pohodlně opřela do měkkého koženého sedadla. Pootočila hlavu Daphneiným směrem a zaregistrovala, že je kamarádka oblečená do kalhot z bílého lnu a bílého lněného topu bez rukávů se širokým, tmavě modrým dolním lemem. V uších měla zlaté kroužky a zápěstí jí kromě hodinek zdobil jednoduchý zlatý náramek ve tvaru kruhu. A samozřejmě prsten s obrovským diamantem, který by dokázal potopit Titanik. Štíhlé paže měla hezky opálené. Vypadala fit, zdravě a bohatě.

Vjely na příjezdovou cestu klubu Tidewater Country Club a Amber vstřebávala všechno kolem sebe – silnici s mírnými zatáčkami obklopenou dokonale posekaným trávníkem bez

jediného lístečku plevle. Tenisové kurty s hráči v oslnivě bílých úborech. Plavecké bazény za nimi a impozantní budovu klubu vepředu. Byla ještě větší, než si Amber představovala. Po kruhové cestě se dostaly k hlavnímu vchodu. Vstříc jim vyšel mladý muž v neformální uniformě sestávající z tmavě zelených kalhot a světle zeleného trika s límečkem. Na hlavě měl bílý kšilt se zeleně vyšitým logem klubu.

„Dobré odpoledne, paní Parrishová,“ pozdravil a otevřel dveře vozu.

„Ahoj, Danny,“ odpověděla Daphne a podala mu klíčky. „Přijely jsme jenom na oběd.“

Obešel auto, aby otevřel dveře i Amber, ale ta už vystoupila.

„Dobrou chuť,“ popřál jim a nasedl do vozu.

„Je to moc milý mládenec,“ řekla Daphne, když společně s Amber stoupala po širokém schodišti k budově. „Jeho matka pracovala pro Jacksona, ale několik posledních let je vážně nemocná. Danny se o ni stará a pracuje, aby mohl dostudovat vysokou školu.“

Amber by se nejradši zeptala, co si Danny myslí o všech penězích, jež členové klubu zbytečně rozhazují, zatímco on pečuje o nemocnou matku a přitom pracuje, aby přežil. Neřekla však nic.

Daphne navrhla, aby se najedly venku na terase. Vrchní je tam zavedl a Amber se nadechla osvěžujícího mořského vzduchu, který milovala. Číšník je usadil u stolu, od něhož bylo vidět na přístav. U tří dlouhých mol se na velkých vlnách kolébaly lodě nejrůznějších tvarů a velikostí.

„To je nádhera,“ řekla Amber.

„Vid? Moc příjemné místo ke vzpomínání na to, jak skvělé byly Charlene s Julií.“

„Sestře by se tu moc líbilo,“ dodala Amber a myslela to vážně. Žádná z jejich naprosto zdravých sester by si takovéto místo nedokázala ani představit. Odtrhla oči od vodní hladiny a otočila se k Daphne. „Určitě sem s rodinou často jezdíš.“

„To ano. Jackson samozřejmě okamžitě vyrazí na golfové hřiště. Tallulah s Bellou mají různé tréninky – plachtí, plavou, hrají tenis. Jsou to moje malé sportovkyně.“

Amber uvažovala, jaké by bylo vyrůstat ve světě, v němž člověka odmalíčka hyčkájí a učí ho užívat si život. Takřka od narození se přátelí s těmi správnými lidmi, vzdělává se na nejlepších školách a nepouští k sobě nikoho zvenčí. Najednou ji přemohl smutek a závist.

Číšník jim přinesl dvě vysoké sklenice s ledovým čajem a přijal jejich objednávku – malý salát pro Daphne a tuňáka pro Amber.

„A teď,“ řekla Daphne, zatímco čekaly na jídlo. „Pověz mi o nějaké hezké vzpomínce na svou sestru.“

„Hm, no, vzpomínám si, že když jí bylo několik měsíců, vzaly jsme ji s mámou na procházku. Měla jsem šest let. Byl krásný slunečný den a máma mě nechala tlačit kočárek. Pro všechny případy šla vedle mě.“ Amber se do svého příběhu zabrala a dál ho přibarvovala. „Připadala jsem si hrozně dospělá a zářila jsem štěstím, že mám malou sestřičku. Byla moc hezká – blond, kudrnatá a modrooká. Jako obrázek. Od toho dne mi připadalo, jako bych ji sama porodila.“

„To je nádherné, Amber.“

„A co ty? Co si pamatuješ?“

„Mezi Julií a mnou byl rozdíl jen dva roky, takže si na ni jako na miminko moc nevzpomínám. Ale později se chovala ohromně statečně. Vždycky se krásně usmívala a nikdy si nestěžovala. Říkala, že je ráda, že má cystickou fibrózu zrovna

ona, protože by nechtěla, aby trpělo nějaké jiné dítě.“ Daphne se zarazila a podívala se na moře. „Neměla v sobě ani trošku nelaskavosti. Byla ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala.“

Amber si na židli poposedla. Pocítila rozpaky, jimž nerozuměla.

Daphne pokračovala: „Těžko se mi vzpomíná na to, čím vším musela projít. Každý den. Všechny ty léky, které musela brát.“ Zavrtěla hlavou. „Vstávaly jsme brzy a já jsem si s ní povídala, zatímco na sobě měla vibrační vestu.“

„Ano, tamten vynález.“ Amber si vzpomněla, že o vestě, jež pacientům s cystickou fibrózou pomáhá vyčistit plíce od hustého hlenu, cosi četla.

„Stala se z toho rutina – vesta, nebulizátor, inhalátor. Každý den se víc než dvě hodiny snažila zmírnit příznaky své choroby. Skutečně věřila, že půjde na vysokou, vdá se a bude mít děti. Tvrdila, že léčbě a cvičení věnuje hodně času, protože jí to zaručí budoucnost. Věřila tomu až do samého konce,“ řekla Daphne a po tváři jí stekla slza. „Dala bych cokoli za to, aby se mohla vrátit.“

„Já vím,“ zašeptala Amber. „Možná nás svedly dohromady duše našich sester. Jako by tu byly s námi.“

Daphne zamrkala, aby zahнала další slzy. „Ta myšlenka se mi líbí.“

Daphne během oběda vzpomínala a Amber si vymýšlela. Když se číšník chystal odnést talíře, Amber dostala vynikající nápad. „Dneska oslavujeme dvoje narozeniny. Přinesete nám kousek čokoládového dortu? Dáme si ho napůl.“

Daphne ji obdařila vřelým úsměvem plným vděku.

Číšník jim přinesl výšeč dortu se dvěma zapálenými svíčkami a vzletně řekl: „Přeji vám krásné narozeniny.“

Obědvaly déle než hodinu. Amber nemusela spěchat zpátky do práce, protože Mark se měl vrátit nejdříve ve tři a ona řekla Jenně, že se možná trochu opozdí.

„Měla bych tě odvézt do kanceláře,“ prohlásila Daphne, když dopily kávu. „Nechci, abys kvůli mně měla problémy u šéfa.“

Amber se ohlédla po číšníkovi. „Neměly bychom zaplatit?“

„S tím si nedělej hlavu,“ mávla Daphne rukou. „Strhnou nám to z účtu.“

Jak jinak, pomyslela si Amber. Zdálo se, že čím víc peněz člověk má, tím méně s nimi přijde do kontaktu.

Daphne zaparkovala před realitní firmou a podívala se na Amber. „Dnešek se mi moc líbil. Úplně jsem zapomněla, jak příjemné je popovídat si s někým, kdo dobře ví, o čem mluvím.“

„Taky jsem ráda, Daphne. Moc mi to pomohlo.“

„Máš v pátek večer čas? Mohla bys k nám přijít na večeri. Co ty na to?“

„Jé, moc ráda.“ Amber byla nadšená, že se jí Daphne tak rychle otevírá.

„Dobře,“ odpověděla Daphne. „Takže v pátek. Kolem šesté?“

„Skvělé. V pátek. A děkuju.“ Dívala se za Daphneiným autem a měla pocit, jako by právě vyhrála v loterii.

KAPITOLA OSMÁ

Druhý den na lekci zumbly Amber cvičila za zády Bunny. Když viděla, jak motá nohama ve snaze udržet tempo s instruktorem, musela se v duchu zasmát. To je ale nemehlo! pomyslela si. Po zumbě si dávala s oblékáním na čas. Schovaná za skříňkami v šatně poslouchala, jak zlatokopka Bunny probírá své plány s pochlebnicemi.

„Kdy se s ním sejdeš?“ zeptala se jedna z nich.

„Během šťastné hodinky v Modrém bažantovi. Ale kdyby se vaši muži ptali, jsem s vámi, holky. Nezapomeňte na to.“

„V Modrém bažantovi? Tam přece chodí všichni. Co když vás někdo uvidí?“

„Řeknu, že je to můj klient. Koneckonců jsem licencovaná realitní makléřka.“

Jedna z žen se posměšně zahihňala.

„Co je, Lydie?“ vyštěkla Bunny.

„Od té doby, co sis vzala Marche, jsi moc nemovitostí neprodala.“

Majetek Marche Nicholse v hodnotě statisíců dolarů nedával Amber spát. Stejně jako skutečnost, že vypadá jako Metuzalém. Amber chápala, proč Bunny hledá sex jinde.

„Stejně tam nebudeme dlouho. Zamluvila jsem pokoj v hotelu Piedmont naproti přes ulici.“

„Ty nemravo! Zarezervovala sis ho jako paní Robinsonová?“
Všechny se rozesmály.

Starý manžel, mladý milenec – byl v tom kousek poezie.

Amber získala potřebné informace, a tak rychle skočila do sprchy a pak spěchala zpátky do kanceláře. Pro svoji dlouhou nepřítomnost už si přichystala výmluvu.

Téhož dne večer přišla do Modrého bažanta a s knihou a skleničkou vína se posadila ke stolu v zadní části podniku. Když se bar začal plnit lidmi, pokoušela se uhodnout, který z mužů je Bunnyin milenec. Právě usoudila, že to bude hezký blondák v džínsech, když vtom vešel pan Božský. Měl havraní vlasy, jasně modré oči a nápadně se podobal herci Patricku Dempseymu. Kašmírové sako velbloudí barvy a černý hedvábný šátek si záměrně upravil ledabyle. Objednal si láhev piva a pořádně si z ní lokl. Do podniku vešla Bunny a upřeně se na něho zadívala. Rozběhla se k baru a skočila milenci do náruče. Tiskli se k sobě tak těsně, že by mezi nimi nepropadl ani pětník. Očividně byli jeden druhým posedlí. Objednali si další pití. Pan Božský objal Bunny v pase a opět ji přitáhl blíž k sobě. Bunny k němu otočila svůj nádherný obličej a přísála se mu ke rtům. Amber v tom okamžiku vypnula zvuk na svém iPhoneu, zvedla ho a několikrát okouzlené milence vyfotila. Konečně se od sebe odtrhli, hodili do sebe objednané pití a vyšli z baru. Nepochybně nehodlali ztrácet čas. Hotel na protější straně ulice je příliš lákal.

Amber dopila a prohlédla si snímky. Smála se ještě cestou k autu. Chudák starý March zítra dostane velice poučné fotografie. A Bunny nastanou starosti, kvůli nimž nebude moci dál zastávat funkci místopředsedkyně v Daphneině nadaci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poslední paní Parrishová***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.